

medlemslandene. Gaffeltarifsystemet finder ikke anvendelse på nationale transportere, og ej heller, som oprindeligt foreslået, på jernbane-, og vandvejstransporter.

De nævnte to forordningers gyldighedsperiode vil være udløbet på tidspunktet for Danmarks tilslutning til Fællesskaberne. Forordningerne er derfor ikke medtaget i fortegnelsen over sekundære retsforskrifter. Da forordningernes hovedpunkter muligvis vil blive gentaget i senere retsforskrifter er de omtalt i parantes.

Forordning nr. 117/66 af 28. juli 1966 vedr. grænseoverskridende personbefordring med omnibusser

For så vidt angår befordringen af personer ad landevej har rådet vedtaget forordning af 28. juli 1966 om indførelse af fælles regler for den grænseoverskridende personbefordring med omnibusser. Forordningen indeholder definitioner på, hvad der skal forstås ved henholdsvis rutekørsel, pendulkørsel og lejlighedsvis kørsel. Medens forordningen henskyder til senere fastsættelse, hvilke regler der skal gælde for de to førstnævnte former for kørsel, fastsætter den nærmere bestemmelser om frigivelse af den lejlighedsvis kørsel i trafik mellem medlemslandene med køretøjer, der er tilladt anvendt i den nationale kørsel, når disse er indrettet til befordring af mere end 9 personer (føreren indbefattet). Med virkning fra den 1. januar 1967 kan lejlighedsvis personbefordring med sådanne køretøjer frit udføres indenfor Fællesmarkedet, når der blot foreligger tilladelse fra køretøjets hjemstat, såfremt det samme køretøj på hele strækningen befordrer den samme passagergruppe og bringer den tilbage til udgangspunktet igen (den »klassiske turistkørsel« – closed door tours), eller når der kun optages passagerer på udturen, og tilbagekørslen sker, uden at der medføres passagerer. Befordringerne kan godt udføres med en vis hyppighed uden derved at miste deres karakter af lejlighedsvis kørsel. Fra 1. januar 1969 er yderligere former for lejlighedsvis befordring frigivet. Det drejer sig om kørsel, hvor der på udturen ikke medføres passagerer, men hvor alle passagererne optages på det samme sted, og der mellem disse passagerer består en vis nærmere forbindelse enten derved, at de f. eks. er blevet befordret samlet til det sted, hvor de optages, eller der foreligger særlig overenskomst om deres befordring, eller ende-

lig hvor der foreligger en indbydelse til passagererne, og indbyderen betaler befordringen, dog i dette tilfælde forudsat, at gruppen ikke er sammensat blot med selve befordringen for øje – hvad man for sidstnævnte kørselsforms vedkommende her i landet nærmest ville kalde »bestillingskørsel«.

Forordning nr. 543/69 af 25. marts 1969 vedrørende harmonisering af visse sociale forskrifter for så vidt angår landevejstransport

Forordningen omfatter al landevejstransport, der udføres indenfor EF-området, uanset om køretøjet er indregistreret i et medlemsland eller i et tredieland. Uden for forordningens område falder transport med køretøjer bestemt for transport af højst 9 personer føreren indbefattet; lastvogne med en totalvægt under 3,5 tons; køretøjer, der betjener en rute på ikke over 50 km, tjenestekøretøjer fra forskellige offentlige myndigheder og korps samt traktorer med maksimumshastighed 30 km/t.

For køretøjernes mandskab fastsættes nærmere regler vedrørende mindstealder. Chauffører på lastvogne med en vægt på højst 7,5 tons skal være fyldt 18 år; ved tungere vogne som hovedregel 21 år. Ved personbefordring kræves altid en alder af 21 år samt tillige, at den pågældende chauffør har virket som chauffør på lastvogne over 3,5 tons i mindst 1 år eller har virket som buschauffør på de ovennævnte korte strækninger eller har særlig uddannelse som chauffør inden for persontransport. Hjælpere og konduktører skal være fyldt 18 år. Medlemslandene kan dog fravige disse regler, for så vidt angår borgere, der pr. 1. oktober 1970 allerede har tilladelse til at udføre disse former for arbejde inden for landets eget territorium. Hvis køretøjet har mere end én anhænger, eller hvis det drejer sig om særlig tungt transportmateriel (persontransport: over 5 tons, godstransport: over 20 tons), må chaufføren ikke køre længere daglige strækninger end 450 km. Hvis distancen mellem to daglige hviletider overstiger 450 km, skal 2 chauffører være med i køretøjet fra begyndelsen af rejsen, eller chaufføren skal afløses efter 450 km's kørsel. Køretiden fastlægges nærmere således: Køretid i ét stræk må ikke overstige 4 timer. Den samlede daglige køretid må ikke overstige 8 timer. Ved kørsel med lettere vogne kan den daglige køretid forhøjes til 9 timer, dog højst 2 gange om ugen. Den totale ugentlige køretid må dog aldrig overstige 48 timer; den totale